

แนวการจัดการเรียนการสอน

การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ ครูอาจใช้วิธีการดังนี้

๑. เริ่มต้นโดยให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของเครื่องหมายวรรณยุกต์ว่า ทำให้คำไทยมีระดับเสียงและความหมายแตกต่างกัน โดยอาจให้สังเกตและเปรียบเทียบคำ ดังนี้

กา	ก่า	ก้า	คำ	ค้ำ	ค๊า
ไล่	ไล่	ไล่	มือ	มือ	มือ

๒. ให้นักเรียนเรียนรู้รูปและเสียงของวรรณยุกต์ควบคู่ไปกับการฝึกผันเสียงวรรณยุกต์

รูปวรรณยุกต์ ๔ รูป ได้แก่ ‘ ˊ ˋ ˋˊ

เสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา

๓. การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ควรเริ่มผันอักษรกลางก่อน แล้วจึงเป็นอักษรสูง และอักษรต่ำตามลำดับ และควรเริ่มจากคำที่ไม่มีตัวสะกดก่อน เช่น

คำ	เสียง				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง					
กา	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๊า
ตี	ตี	ตี้	ตี้	ตี้	ตี้
อักษรสูง					
ขา	-	ข่า	ข้า	-	ขา
เสือ	-	เสื่อ	เสื่อ	-	เสือ
อักษรต่ำ					
ยา	ยา	-	ย่า	ย๊า	-
คำ	คำ	-	ค้ำ	ค๊า	-

๔. เมื่อนักเรียนผันเสียงวรรณยุกต์อักษรกลาง อักษรสูงได้คล่องพอสมควรแล้ว จึงให้ผันอักษรกลางสูงคละกัน และต่อด้วยการผันคละกับอักษรต่ำ

๕. การสอนผันเสียงวรรณยุกต์อาจให้ผันทั้งคำที่เป็นสระเสียงยาว สระเสียงสั้นสลับกัน โดยเมื่อคุ้นเคยกับการผันสระเสียงยาวแล้วอาจให้ผันสระเสียงสั้นควบคู่กันไป เช่น

คำ	เสียง				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง					
กะ	-	กะ	กัะ	กัะ	กัะ
จะ	-	จะ	จัะ	จัะ	จัะ
อักษรสูง					
ขะ	-	ขะ	ขัะ	-	-
สะ	-	สะ	สัะ	-	-
อักษรต่ำ					
คะ	-	-	คัะ	คะ	-
ละ	-	-	ลัะ	ละ	-

หมายเหตุ การผันคำอักษรต่ำเสียงสั้นไม่จำเป็นต้องเน้นมากนัก เพียงแต่ให้ทราบว่าผันอย่างไรเท่านั้น เนื่องจากในภาษาไทยมีคำประเภทนี้ใช้ไม่กี่คำ

๖. การผันเสียงวรรณยุกต์นักเรียนต้องเรียนรู้เรื่อง ไตรยางศ์ (อักษร ๓ หมู่) ได้แก่ อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ ดังนี้

<p>อักษรสูง มี ๑๑ ตัว (มีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา)</p> <p>ได้แก่ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห</p> <p>อักษรกลาง มี ๙ ตัว (มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ)</p> <p>ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ</p> <p>อักษรต่ำ มี ๒๔ ตัว (มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ)</p> <p>ได้แก่ ค ฅ ฌ ง ช ฌ ฎ ญ ฑ ฒ ท ฐ</p> <p>ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว พ ฮ</p>

อักษร ๓ หมู่มีวิธีการจำกลุ่มคำด้วยการแต่งเป็นข้อความที่มีความหมาย เช่น อักษรกลาง อาจให้จำว่า ไก่ จิก เด็ก ตาย เด็ก (ฎ) ตาย (ฏ) บน ปาก โอง

๗. อักษรต่ำจำแนกเป็น อักษรเดี่ยว และอักษรคู่ ดังนี้

<p>อักษรคู่ คือ อักษรต่ำที่มีเสียงคู่กับอักษรสูง มี ๑๔ ตัว ได้แก่</p> <p>อักษรคู่</p> <p>ค ฅ</p> <p>ช ฌ</p> <p>ช</p> <p>ฑ ฒ ท ฐ</p> <p>พ ภ</p>	<p>อักษรสูง</p> <p>ข ฃ</p> <p>ฉ</p> <p>ศ ษ ส</p> <p>ฐ ถ</p> <p>ผ</p>
--	---

อักษรเดี่ยว คือ อักษรต่ำที่เสียงไม่เป็นคู่กับอักษรสูง มี ๑๐ ตัว ได้แก่

ง ญ ณ น ม ย ร ล ว พ

หมายเหตุ อักษรเดี่ยว ๑๐ ตัว อาจแต่งเป็นคำเพื่อให้ง่ายต่อการจำ ดังนี้ งาม ญิง ญเณร หนุม้า ยักษ์ เรือ
ลิง แหวน จุฬา

แนวการวัดและประเมินผล

ครูสามารถดำเนินการได้ทั้งขณะสอนและสิ้นสุดการสอนโดยใช้วิธีการและเครื่องมือ ดังนี้

๑. การทดสอบปากเปล่า ครูกำหนดคำแล้วให้นักเรียนผันวรรณยุกต์ว่าสามารถทำได้หรือไม่
๒. การเขียนตามคำบอก ครูคัดเลือกคำที่มักเขียนวรรณยุกต์ผิดเสมอมาให้นักเรียนเขียนตามคำบอก
๓. การทดสอบ ครูสร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบหรือเขียนตอบสั้นๆ

